

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 437/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. T., správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti J., spol. s r. o. v konkurze, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co/41/2009-233 zo 7. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. T., správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti J., spol. s r. o. v konkurze, **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Zhrnutie relevantných skutočností a argumentácia sťažovateľa

Sťažnosťou, ktorá bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručená 7. augusta 2009, namietal JUDr. I. T., správca konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti J., spol. s r. o. v konkurze (ďalej len „sťažovateľ“), porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústavy“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/41/2009-233 zo 7. apríla 2009 (ďalej len „namietaný rozsudok“), ktorý súčasne navrhol zrušiť.

Sťažovateľ je na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 K/15/2006-76 z 29. júna 2006 správcom konkurznej podstaty úpadcu J., spol. s r. o. (ďalej len „úpadca“). Zo sťažnosti a z rozhodnutí k nej priložených vyplýva, že V. B., A. P., I. P., E. P., D. F., A. F., I. K. a J. K. (ďalej len „navrhovatelia“) sa domáhali návrhom podaným 4. augusta 2005 voči úpadcovi ako prenajímateľovi určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytov. Uvedené výpovede boli všetkým navrhovateľom riadne doručené 14. júla 2005. Vo všetkých prípadoch bolo ich dôvodom to, že navrhovatelia ako nájomcovia mali sústavne hrubo porušovať svoje povinnosti vyplývajúce z nájmu bytu, pretože viac ako dva roky neuhrádzali nájomné za užívanie bytu a podľa vyúčtovania nájomného a úhrad za plnenie poskytované s užívaním bytu za obdobie rokov 2003 až 2005 boli dlhodobo v omeškaní. Úpadca ako odporca v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) žiadal návrh zamietnuť, pretože navrhovatelia si neplnili svoje povinnosti platiť nájomné za užívanie bytu. Ďalej namietal nedostatok ich aktívnej legitímácie, pretože im pre nedodržanie formy dohody o odovzdaní a prevzatí bytu nikdy nevzniklo právo osobného užívania bytu, a toto sa zároveň nikdy nemohlo v zmysle § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmeniť na nájom. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C/114/2005-196 z 26. novembra 2008 návrhu vyhovel a určil neplatnosť všetkých výpovedí z nájmu bytu daných navrhovateľom.

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že navrhovatelia podali v súlade s § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka včas návrh na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu a odporca nepreukázal, že by nájomcovia neplnili povinnosti vyplývajúce im z nájomnej zmluvy. Podľa § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí byť vo výpovedi uvedený jej jednoznačný skutkový dôvod, ktorý musí byť nezameniteľný aj preukázaný. Úpadca v konaní podľa názoru okresného súdu v prvom rade nepreukázal výšku nájmu, pričom konkrétna výška nebola určená ani právnymi predpismi, ktoré v tej dobe ustanovili len maximálnu cenu nájmu. Výpovede boli zároveň zmätočné. Uvádza sa v nich, že

navrhovatelia si neplnia nielen svoje povinnosti platiť nájomné za obdobie od 7. júla 2003 do 7. júla 2005, ale aj úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace. K výpovedi bol ale priložený rozpis predpisu a platieb nájomného len za obdobie roku 2004 a prvého polroku 2005, a preto nebolo jasné, či výpoveď bola daná len za neplatenie nájomného alebo aj záloh za služby.

Ďalej okresný súd v rámci skutkových zistení uviedol, že rozsudkom tohto súdu č. k. 13 C/53/00-499 z 2. apríla 2003 bolo nahradené vyhlásenie vôle žalovaného – úpadcu tak, že ako predávajúci uzatvára s navrhovateľmi zmluvu o prevode vlastníctva presne označených bytov s príslušenstvom nachádzajúcich sa v B... Na predmetnom rozsudku bola vyznačená doložka právoplatnosti 29. júla 2003. Tento rozsudok bol následne zrušený uznesením krajského súdu č. k. 15 Co/33/06-841 z 28. júna 2006 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Ešte pred zrušením rozsudku okresného súdu však bol 25. júla 2005 povolený Správou katastra B. (ďalej len „správa katastra“) vklad vlastníckeho práva k predmetným bytom, a to ku dňu podania návrhu na vklad vlastníckeho práva, t. j. k 14. augustu 2003 a 18. augustu 2003. Uvedené malo význam aj pre právne posúdenie veci. Okresný súd dospel k záveru, že nielen navrhovatelia sa považovali po podaní návrhov na vklad vlastníckeho práva za vlastníkov predmetných bytov, ale presvedčenie o ich vlastníckom práve bolo aj na strane úpadcu, ktorý v predmetnom období požadoval od navrhovateľov platby do fondu prevádzky, údržby a opráv, teda plnenie povinností, ktoré navrhovatelia ako nájomníci nemali. V čase, keď im bola doručená výpoveď z nájmu bytu, boli navyše navrhovatelia zapísaní ako vlastníci bytov v katastri nehnuteľností, pričom ani pred týmto doručením predmetnej výpovede neboli vyzvaní na úhradu nájomného. Za týchto okolností považoval okresný súd podanie výpovedí z nájmu bytu zo strany úpadcu ako prenajímateľa za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Okresný súd sa napokon vyjadril aj k tvrdeniu úpadcu, podľa ktorého navrhovatelia neboli nájomníkmi bytov, pretože im platne nevznikol nájomný vzťah. Z predložených dôkazov okresný súd zistil, že navrhovateľom v 1., 3., 4., 7. a 8. rade vznikol nájomný vzťah podľa § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka na základe rozhodnutí o pridelení bytu podľa § 154 Občianskeho zákonníka účinného do 1. januára 1992, resp. dohôd o odovzdaní

a prevzatí bytov podľa § 155 Občianskeho zákonníka účinného do 1. januára 1992. Tieto dohody pritom nemali predpísanú formu a mohli byť uzatvorené aj konkludentne, ako to bolo aj v prípade navrhovateľov. Táto skutočnosť bola preukázaná evidenčnými listami pre výpočet úhrady za užívanie, ako aj tým, že uvedené byty boli odovzdané a navrhovatelia ich užívali. Ostatní navrhovatelia preukázali vznik nájmu bytov evidenčnými listami, ktoré obsahujú všetky podstatné náležitosti nájomnej zmluvy.

Proti uvedenému prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom opätovne tvrdil, že navrhovatelia nikdy neboli nájomcami predmetných bytov, a preto sú výpovede z nájmu bytov neplatným právnym úkonom, a nie je naliehavý právny záujem na určení ich neplatnosti. Súčasne uviedol, že navrhovatelia v priebehu súdneho konania potvrdili, že v čase od 1. januára 2004 do 30. júna 2005 neuhrádzali prenajímateľovi nájomné. Bol teda daný dôvod výpovede v zmysle § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka. Obdobie, ktorého sa neplatenie nájmu týkalo, bolo vo výpovediach vymedzené, a preto výpovedný dôvod nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Navrhovatelia sa súčasne nikdy nemohli cítiť ako vlastníci bytov, pretože správa katastra rozhodla o vklade vlastníckeho práva predmetných bytov v prospech navrhovateľov až 25. júla 2005, výpovede z nájmov im však boli doručené 14. júla 2005, teda pred právoplatným rozhodnutím správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetným bytom. Nikdy sa pritom nestali vlastníckymi bytov zákonným spôsobom, pretože ku vkladu ich vlastníckeho práva došlo na základe rozsudku, ktorý nikdy nenadobudol právoplatnosť.

Krajský súd sa v namietanom rozsudku stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom, ako aj s jeho právnymi závermi, na ktoré v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v celom rozsahu poukázal. Po nahradení prejavu vôle odporcu uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu boli účastníci konania viazaní obsahom zmluvy, v zmysle ktorej prešla na navrhovateľov povinnosť zaplatiť sťažovateľovi kúpnu cenu bytu. Od podania návrhu na vklad vlastníckeho práva k bytom po rozhodnutí správy katastra o povolení vkladu až do následného zrušenia rozhodnutia o povolení vkladu boli navrhovatelia podľa názoru krajského súdu dôvodne presvedčení o tom, že im patrí právna ochrana v tom, že nie sú povinní platiť nájomné za byt, keďže im

vznikla povinnosť vyplatenia kúpnej ceny za byt. Preto platili len platby určené spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Práve do tohto obdobia pritom spadá aj obdobie rokov 2004 a 2005, vo vzťahu ku ktorému tvrdí sťažovateľ porušenie povinností navrhovateľov. Keďže sťažovateľ nedal súhlas na pokračovanie v konaní, v ktorom bol nahradený jeho prejav vôle uzatvoriť kúpnu zmluvu o predaji bytov do vlastníctva navrhovateľom, bol na ich strane naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovedí z nájmu bytu, pretože ich postavenie je právne neisté. Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Práve proti tomuto rozsudku krajského súdu smeruje podaná sťažnosť. Sťažovateľ v nej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z týchto dôvodov:

V prvom rade nesúhlasil s právnym záverom krajského súdu o existencii nájomného vzťahu navrhovateľov k predmetným bytom, pretože navrhovatelia v 1., 3., 4., 7. a 8. rade nijako nepreukázali vznik osobného užívania predmetných bytov a navrhovatelia v 2., 5. a 6. rade nepreukázali existenciu nájomných zmlúv ani zápisníc potvrdzujúcich uzavretie nájomných zmlúv. Krajský súd sa v namietanom rozsudku obmedzil len na konštatovanie, podľa ktorého *„to, že navrhovatelia boli nájomcami predmetných bytov, dosvedčuje fakt, že byty po dlhú dobu užívali, pričom nikdy neboli voči nim vznesené námietky o tom, že nie sú neoprávnenými užívateľmi bytov vo vzťahu, ku ktorým podal odporca výpovede z nájmu“*. Právny záver o existencii nájomného vzťahu, ktorý bol založený len na základe faktického užívania bytov, považuje sťažovateľ za zjavne nedôvodný a nemajúci oporu v platnom práve. Taktiež nesúhlasí so záverom, že navrhovatelia doložili existenciu nájomného vzťahu *„príslušnými dokladmi, na ktoré správne poukazuje aj súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a to dohodou o užívaní bytov, rozhodnutiami o pridelení bytov, ako aj evidenčnými listami vydanými následne po rozhodnutiach o pridelení bytov“*. Vzhľadom na to, že dohody o užívaní bytov a rozhodnutia o pridelení bytov neboli nikdy v súdnom konaní zo strany navrhovateľov predložené a ani prvostupňový súd na ne v predchádzajúcom konaní nepoukazoval, považuje sťažovateľ tvrdenia krajského súdu o existencii neexistujúcich dokumentov, resp.

v predmetnom konaní nikdy nepreložených dokumentov a z nich vyplývajúcich záverov o vzniku nájomných vzťahov za neodôvodnené a arbitrárne.

Ďalej sťažovateľ nesúhlasil so záverom krajského súdu, že navrhovatelia neboli v dobe, na ktorú sa vzťahoval dôvod výpovede, povinní platiť nájomné s ohľadom na ich dôvodné presvedčenie o vlastníctve bytov. Tento argument súvisel s už spomínaným rozhodnutím okresného súdu, ktorým bola nahradená vôľa úpadcu previesť byty do vlastníctva navrhovateľov. Napriek tomu, že sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, bola na rozsudku súdu prvého stupňa vyznačená právoplatnosť a na jeho základe bol povolený vklad vlastníckeho práva navrhovateľov k bytom. Toto rozhodnutie bolo následne zrušené ako nezákonné s účinkami ex tunc, a preto neprávoplatné rozhodnutie okresného súdu o nahradení vôle úpadcu nebolo vkladuschopnou listinou. Podľa názoru sťažovateľa neprávoplatný rozsudok nemohol nahradiť prejav vôle úpadcu, a navrhovatelia sa teda nikdy nemohli stať vlastníckmi predmetných bytov. Súdne konanie o nahradení vôle úpadcu nebolo pritom ani v dobe podania sťažnosti uzavreté.

Sťažovateľ vytýka namietanému rozsudku, že sa v ňom konštatuje dobromyseľnosť navrhovateľov, hoci tí sa do 25. júla 2005, keď bol povolený vklad vlastníckeho práva v ich prospech, nemohli ani len domnievať, že sú vlastníckmi, resp. že sa nimi niekedy v budúcnosti stanú. Preukázateľne totiž vedeli, že rozsudok okresného súdu o nahradení vôle nebol právoplatný, na čo boli viackrát písomne upozornení zo strany sťažovateľa. Pokiaľ krajský súd vyvodil záver o vlastníctve navrhovateľov z ich dôvodného presvedčenia opierajúceho sa o neprávoplatné rozhodnutie súdu o nahradení vôle úpadcu, resp. na základe nezákonného rozhodnutia o povolení vkladu, ktoré boli s účinkami ex tunc zrušené, je takýto záver podľa názoru sťažovateľa zjavne arbitrárny. Rovnako arbitrárny je z toho vyvedený záver o zániku povinnosti navrhovateľov platiť nájomné.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že rozhodnutie krajského súdu nespĺňa požiadavky zákona kladené na súdne rozhodnutie. Jeho odôvodnenie nie je presvedčivé, je nejasné, nejednoznačné, rozporuplné a nemá oporu v platnom práve. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal so zásadnými otázkami dôležitými pre správne

rozhodnutie vo veci samej (predbežná otázka existencie nájomných vzťahov navrhovateľov, otázka zániku povinnosti navrhovateľov platiť nájomné vyplývajúca z ich presvedčenia o vlastníctve). Obmedzil sa iba na konštatovanie o existencii určitých skutočností bez akéhokoľvek zdôvodnenia, na základe čoho k takýmto tvrdeniam dospel. Súčasne sťažovateľ namietal formálne nedostatky písomného vyhotovenia rozhodnutia, keďže toto podľa neho nebolo podpísané ani jednou z oprávnených osôb, ktoré zákon vypočítava, a taktiež neobsahuje odtlačok pečiatky súdu ako orgánu, ktorý ho vydal.

II.

Vlastné posúdenie veci

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd predtým, než rozhodne o prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie, každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom, pričom skúma, či nie sú dané dôvody brániace takémuto postupu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia môže ústavný súd uznesením odmietnuť pri predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré

nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ formuloval dve základné námietky, na základe ktorých tvrdil porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Prvá námietka smeruje proti právnomu záveru o existencii nájomných vzťahov medzi úpadcom a navrhovateľmi, ktorý podľa sťažovateľa nemal oporu v skutkových zisteniach. Obsahom druhej námietky bola tvrdená nesprávnosť záveru krajského súdu, že navrhovatelia boli v období po vydaní prvostupňového rozsudku o nahradení vôle úpadcu uzatvoriť kúpnu zmluvu o predaji bytov do svojho vlastníctva dôvodne presvedčení, že nemusia platiť nájomné. Táto skutočnosť bola dôvodom neplatnosti predmetnej výpovede z nájmu bytu.

Predtým, než ústavný súd pristúpi k posúdeniu jednotlivých námietok sťažovateľa v danej veci, je nevyhnutné uviesť, že aj keď sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže smerovať len proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ktorý v danej veci rozhodoval v poslednom stupni, preskúmanie prípadného porušenia základného práva sťažovateľa predpokladá posúdenie celého konania pred všeobecnými súdmi. V danej veci je táto požiadavka významná aj z toho hľadiska, že krajský súd, ktorý namietaným rozsudkom rozhodoval o odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, postupoval pri odôvodnení svojho rozhodnutia v zmysle § 219 ods. 2 OSP a vo vzťahu k podstatnej časti námietok sťažovateľa len skonštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení prvostupňového rozsudku. V danej veci je preto namieste poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (porov. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, I. ÚS 370/09).

Uvedené má význam už pre posúdenie prvej námietky sťažovateľa. Ten vo vzťahu k otázke existencie nájomných vzťahov medzi úpadcom a navrhovateľmi poukazoval na záver krajského súdu obsiahnutý v namietanom rozsudku, podľa ktorého tieto vzťahy

vyplývali z faktického užívania bytov. V prvom rade treba uviesť, že sťažovateľ v tomto bode citoval časť namietaného rozsudku, ktorá ale zhrňovala tvrdenie účastníkov odvolacieho konania a samotná nebola súčasťou argumentácie krajského súdu. Bez ohľadu na tento nedostatok jeho argumentácie z namietaného rozsudku vyplýva, že krajský súd sa existenciou nájomných vzťahov nezaoberal a v tejto otázke sa v plnom rozsahu stotožnil s príslušným odôvodnením prvostupňového súdu. Okresný súd sa pritom touto otázkou zaoberal v dostatočnom rozsahu, keď zistil, že navrhovateľom v 1., 3., 4., 7. a 8. rade vzniklo právo osobného užívania bytu na základe rozhodnutí o pridelení bytu a konkludentne uzatvorených dohôd o odovzdaní a prevzatí bytu. Takto vzniknuté právo osobného užívania bytu sa od 1. januára 1992 transformovalo na nájom na základe § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k navrhovateľom v 2., 5. a 6. rade bol vznik nájomného vzťahu doložený príslušnými evidenčnými listami. Uvedené právne závery majú oporu v predložených dôkazoch, a nie je daný žiaden dôvod, pre ktorý by bolo možné považovať v tejto časti namietaný rozsudok krajského súdu, ktorý odkazuje na právne závery okresného súdu, za arbitrárny.

Ústavný súd preto posúdil druhú z uvedených námietok. Z rozsudku okresného súdu č. k. 7 C/114/2005-196 z 26. novembra 2008 vyplýva, že existencia dôvodného presvedčenia navrhovateľov o tom, že nemusia platiť nájomné, nebola jediným dôvodom neplatnosti výpovede. Okresný súd za takýto dôvod považoval jej neurčitosť, pričom jedným z nedostatkov bolo pochybenie na strane úpadcu, ktorý neurčil výšku nájomného v súlade s právnymi predpismi a neoznámil ju navrhovateľom. V konaní pred súdom prvej inštancie úpadca, resp. sťažovateľ, tiež nepreukázal výšku nájomného. Túto argumentáciu treba s ohľadom na aplikáciu § 219 ods. 2 OSP považovať aj za súčasť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, proti ktorej však sťažovateľ svoje námietky neuplatnil.

Vo vzťahu k samotnému záveru všeobecných súdov o existencii dôvodného presvedčenia navrhovateľov, že nie sú povinní platiť nájomné potom, ako okresný súd svojím rozsudkom rozhodol o nahradení vôle úpadcu uzavrieť kúpnu zmluvu o predaji bytov navrhovateľom, ústavný súd uvádza, že v danej veci treba bližšie poukázať

na odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového rozsudku dospel k záveru, že dôvodom neplatnosti výpovede bol jej rozpor s dobrými mravmi, pretože po uvedenom rozsudku o nahradení vôle úpadcu sa nielen navrhovatelia považovali za vlastníkov, ale za vlastníkov ich považoval aj úpadca. Ako dodal uvedený súd vo svojom rozsudku, „*po rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica..., ktorým bola nahradená vôľa predávajúceho na uzavretie kúpnych zmlúv k bytom... a po podaní návrhov na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, jednoznačne bolo preukázané, že tak spoločnosť J. spol. s r. o., ako aj navrhovatelia mali za to, že navrhovatelia sú vlastníkami predmetných bytov, a preto im zanikla povinnosť platiť nájomné, vyplýva to aj z listu spoločnosti J. spol. s r. o., v ktorom žiada, aby uhrádzali príspevok do fondu prevádzky, údržby a opráv, pričom túto povinnosť ako nájomcovia by nemali*“. Tento záver krajský súd vo svojom rozhodnutí nijako nespochybnil, ale uviedol, že „*po nahradení prejavu vôle odporcu uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu boli účastníci konania viazaní obsahom zmluvy, v zmysle ktorej prešla na navrhovateľov povinnosť zaplatiť odporcovi kúpnu cenu bytu. Od podania návrhu na vklad vlastníckeho práva k bytom... až do následného zrušenia rozhodnutia o povolení vkladu boli navrhovatelia dôvodne presvedčení o tom, že im patrí právna ochrana v tom, že nie sú povinní platiť nájom bytu, keďže im vznikla povinnosť vyplatenia kúpnej ceny za byt*“. Tým došlo k určitému posunu v argumentácii súdov, pretože okresný súd sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril k otázke, či neprávoplatným rozsudkom došlo skutočne k nahradeniu prejavu vôle, ale vychádzal zo súhlasného konania oboch strán a z toho vyplývajúceho rozporu s dobrými mravmi.

Za uvedených okolností sa ústavný súd musel vysporiadať s otázkou, či v dôsledku uvedeného posunu a z neho vyplývajúceho presvedčenia navrhovateľov o ich vlastníckom práve mohlo dôjsť k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa. Dospel pritom k záveru, že to tak za daných okolností nie je. Ústavný súd pritom v danom prípade nehodnotil predmetný záver krajského súdu o dôsledkoch uvedeného rozsudku, ale vzal do úvahy, že okresný súd vo svojej argumentácii vychádzal z konkludentného uznania zmluvy o predaji predmetných bytov navrhovateľom zo strany úpadcu. Aj keď táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na záver o platnosti príslušnej kúpnej zmluvy a nebola by schopná nahradiť nedostatočný prejav vôle úpadcu v dôsledku neprávoplatného

rozsudku, bola dostatočným dôvodom na vyslovenie nesúladu výpovede s dobrými mravmi. Keďže uvedený posun nijakým spôsobom nepopiera uvedený záver, ku ktorému dospel okresný súd, treba ho v zmysle § 219 ods. 2 OSP považovať aj za záver krajského súdu.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa preto možno uzavrieť, že rozhodným na jej posúdenie bol záver o rozpore výpovede s dobrými mravmi, ktorý ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a nepresvedčivý. Súčasne je v danej veci rozhodné aj to, že predmetný dôvod výpovede nebol jediným, a teda aj v prípade, že by ho v rovine zákonného rámca nebolo možné považovať za dostatočný, z hľadiska celkového výsledku konania pred všeobecnými súdmi by takéto posúdenie nemalo význam. Za týchto okolností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť bola aj v tomto bode zjavne neopodstatnená.

V závere ústavný súd konštatuje, že v danej veci nebol daný žiadny iný dôvod, pre ktorý by bolo možné konštatovať namietanú rozpornosť, nepresvedčivosť či arbitrárnosť namietaného rozsudku. Za takéto nedostatky pritom neuznal ani sťažovateľom vyčítané formálne vady rozsudku, ktoré podľa názoru ústavného súdu predovšetkým nedosahujú ústavnoprávnu relevanciu, a navyše, sťažovateľ ako účastník konania mal možnosť vyvinúť aktivitu a požiadať občianskoprávnu kanceláriu krajského súdu o odstránenie namietaných nedostatkov písomného vyhotovenia namietaného rozsudku.

Zo všetkých uvedených dôvodov preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a rozhodol tak, že ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o návrhu na zrušenie namietaného rozsudku stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010